

PARLAMENTUL EUROPEAN

2004

2009

Document de ședință

A6-0432/2007

8.11.2007

RAPORT

referitor la dezvoltarea agriculturii africane - propunere pentru dezvoltarea
agriculturii și siguranța alimentară în Africa
(2007/2231(INI))

Comisia pentru dezvoltare

Raportoare: Luisa Morgantini

CUPRINS

	Pagina
PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN.....	3
EXPUNERE DE MOTIVE.....	15
REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE	21

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

privind dezvoltarea agriculturii africane - propunere pentru dezvoltarea agriculturii și siguranța alimentară în Africa (2007/2231(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere comunicarea Comisiei din 24 iulie 2007, intitulată „Dezvoltarea agriculturii africane - Propunere de cooperare la nivel continental și regional pentru dezvoltarea agriculturii în Africa” (COM(2007)0440),
- având în vedere angajamentele făcute în cadrul celui de-al doilea forum european privind dezvoltarea durabilă, care a avut loc la Berlin, în perioada 18-21 iunie 2007,
- având în vedere Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu din 27 iunie 2007 intitulată „De la Cairo la Lisabona – Parteneriatul Strategic UE-Africa” (COM(2007)0357),
- având în vedere documentul comun din 27 iunie 2007 elaborat de Comisie și secretariatul Consiliului, intitulat „După Lisabona: asigurarea unei bune funcționări a Parteneriatului strategic UE-Africa” (SEC(2007)0856),
- având în vedere Rezoluția privind reducerea sărăciei în rândul micilor agricultori din țările ACP, adoptată de Adunarea Parlamentară Paritară ACP-UE în Wiesbaden, la 29 iunie 2007 (ACP-UE/100.011/07fin),
- având în vedere Planul strategic 2006-2010 „O singură Africa, un singur glas”, adoptat de Parlamentul Panafrican, în noiembrie 2005,
- având în vedere strategia UE intitulată „UE și Africa: Un parteneriat strategic” (Strategia europeană pentru Africa), adoptată de Consiliul European din 15 și 16 decembrie 2005¹,
- având în vedere rezultatele și concluziile consultării organizațiilor societății civile africane privind Strategia comună UA-UE pentru dezvoltarea Africii, organizată de Comisia Uniunii Africane la Accra, Ghana, în perioada 26-28 martie 2007²,
- având în vedere declarația finală „Cum vad fermierii agricultura în NEPAD”, adoptată la Pretoria, de reprezentanții celor patru rețele regionale africane ale agricultorilor, la 25 aprilie 2004,
- având în vedere Declarația din cadrul reuniunii la nivel înalt privind siguranța alimentară, care a avut loc la Abuja, în decembrie 2006,

---

¹ 1591/05 (Presă 367), 19.12.2005

² „Consultarea organizațiilor societății civile africane cu privire la Strategia comună UA-UE pentru dezvoltarea Africii – documente de poziție și concluziile reuniunii - organizată de către CUA la Accra, Ghana, în perioada 26-28 martie 2007”

- având în vedere Rezoluția sa din 17 noiembrie 2005 privind o strategie de dezvoltare pentru Africa¹,
- având în vedere Rezoluția sa din 23 martie 2006 privind impactul acordurilor de parteneriat economic (APE)² asupra dezvoltării,
- având în vedere raportul ONU privind siguranța alimentară în țările în curs de dezvoltare, prezentat de raportorul special ONU în fața Comisiei ONU privind drepturile omului în martie 2002,
- având în vedere Obiectivele de dezvoltare ale mileniului, adoptate în cadrul reuniunii ONU la nivel înalt a mileniului, din septembrie 2000, în special obiectivul de dezvoltare al mileniului referitor la principiul de eradicare a sărăciei extreme și de reducere a foametei prin înjumătățirea, până în 2015, a numărului de persoane care suferă de foame,
- având în vedere rapoartele anuale ale Secretarului General al ONU cu privire la aplicarea Declarației Mileniului a ONU, cel mai recent dintre acestea datând din iulie 2006,
- având în vedere Convenția privind ajutorul alimentar semnată la Londra, la 13 aprilie 1999, ale cărei obiective vor contribui la siguranța alimentară mondială și vor îmbunătăți capacitatea comunității internaționale de a răspunde la crizele alimentare și alte nevoi de hrană ale țărilor în curs de dezvoltare,
- având în vedere Raportul Comisiei Europene privind „Obiectivele de dezvoltare ale mileniului 2000-2004” ((SEC(2004)1379),
- având în vedere Rezoluțiile sale din 12 aprilie 2005 privind rolul Uniunii Europene în realizarea Obiectivelor de dezvoltare ale mileniului (ODM)³ și din 20 iunie 2007 privind Obiectivele de dezvoltare ale mileniului – etapa intermediară⁴,
- având în vedere Concluziile Președinției Consiliului European de la Bruxelles din 16 și 17 decembrie 2004, care au confirmat angajamentul deplin al Uniunii Europene față de Obiectivele de dezvoltare a mileniului (ODM) și coerența politică,
- având în vedere Declarația comună a Consiliului și a reprezentanților guvernelor statelor membre, reuniți în Consiliu, a Parlamentului European și a Comisiei, referitoare la politica de dezvoltare a Uniunii Europene: „Consensul european” (Consensul european privind dezvoltarea), semnat la 20 decembrie 2005⁵,
- având în vedere Acordul de parteneriat dintre membrii grupului de state din Africa, Caraibe și Pacific (ACP), pe de-o parte, și Comunitate și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000⁶, modificat prin Acordul de modificare a

¹ JO C 280 E, 18.11.2006, p. 475.

² JO C 292 E, 1.12.2006, p.121.

³ JO C 33 E, 9.2.2006, p. 311.

⁴ Texte adoptate, P6_TA-PROV(2007)0274.

⁵ JO C 46, 24.2.2006, p. 1.

⁶ JO L 317, 15.12.2000, p. 3.

Acordului de parteneriat (Acordul Cotonou), semnat la Luxemburg la 25 iunie 2005¹,

- având în vedere Declarația de la Roma privind armonizarea, adoptată la data de 25 februarie 2003, în urma Forumului la nivel înalt privind armonizarea, și Declarația de la Paris privind eficiența ajutorului, adoptată la 2 martie 2005,
- având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1905/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 de stabilire a unui instrument de finanțare a cooperării pentru dezvoltare (denumit în continuare „Instrument de cooperare pentru dezvoltare” - ICD)²,
- având în vedere angajamentele țărilor G8 asumate în cursul reuniunii din 2005 de la Gleneagles privind volumul ajutorului, ajutorul acordat Africii subsahariene și calitatea ajutorului,
- având în vedere Convenția Organizației Națiunilor Unite din 18 decembrie 1979 privind eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor (CEDAW),
- având în vedere Conferința internațională privind finanțarea dezvoltării, organizată la Monterrey în martie 2002, și Reuniunea mondială la nivel înalt privind dezvoltarea durabilă de la Johannesburg, din septembrie 2002,
- având în vedere Declarația de la New York din 20 septembrie 2004 cu privire la acțiunile întreprinse pentru combaterea foametei și a sărăciei, semnată de 111 guverne naționale, inclusiv de toate statele membre ale UE,
- având în vedere angajamentul asumat în 1996, în cadrul Reuniunii mondiale la nivel înalt privind alimentația, de a reduce la jumătate, până în 2015, numărul persoanelor care suferă de foame,
- având în vedere comunicarea Comisiei intitulată „Ajutorul UE: Acordarea unui ajutor mai substanțial, mai eficient și mai rapid” (COM(2006)0087),
- având în vedere comunicarea Comisiei intitulată „Accelerarea progresului în vederea atingerii Obiectivelor de dezvoltare ale mileniului – Finanțarea pentru dezvoltare și eficiența ajutorului” (COM(2005)0133),
- având în vedere evaluarea intermediară a Acordului de parteneriat economic de către rețeaua regională ACP a organizațiilor de fermieri, publicată la 10 decembrie 2006 și negocierile APE în curs,
- având în vedere articolul 45 din Regulamentul său de procedură,
- având în vedere raportul Comisiei pentru dezvoltare (A6-0432/2007),

---

¹ JO L 209, 11.8.2005, p. 27.

² JO L 378, 27.12.2006, p. 41.

- A. întrucât agricultura este principalul sector generator de locuri de muncă pentru majoritatea țărilor din Africa iar sursa principală de venit depinde de producția agricolă și activitățile conexe;
- B. întrucât principalul scop al Comunicării Comisiei privind „Dezvoltarea agriculturii africane” este de a propune principiile și domeniile cheie pentru cooperarea UE-UA (Uniunea Africană) în domeniul dezvoltării agricole în Africa, vizând nivelurile regionale și continentale;
- C. întrucât atât Consensul european cât și Strategia UE pentru Africa reamintesc faptul că dezvoltarea rurală și agricolă sunt esențiale pentru reducerea sărăciei,
- D. întrucât numai în Africa subsahariană, peste de 200 de milioane de persoane sunt subnutrite, ceea ce reprezintă o creștere cu 30 de milioane față de deceniul precedent, și întrucât majoritatea acestor persoane, ale căror venituri și securitate alimentară depind de agricultură, locuiesc în mediul rural;
- E. întrucât toți oamenii au dreptul de a beneficia de acces la alimente sănătoase, sigure și hrănitoare și toți oamenii au dreptul fundamental de a nu suferi de foame;
- F. întrucât eradicarea sărăciei și a foametei extreme este primul dintre Obiectivele de dezvoltare a mileniului (ODM) ale Organizației Națiunilor Unite;
- G. întrucât, în cadrul celei de-a doua reuniuni la nivel înalt UE-Africa, care urmează să aibă loc la Lisabona în decembrie 2007, șefii de stat și de guvern vor aproba o strategie comună UE-Africa;
- H. întrucât declarația „Reuniunii mondiale la nivel înalt privind alimentația: cinci ani mai târziu” confirmă angajamentele de a garanta siguranța alimentară pentru toți și de a continua efortul de eradicare a foametei în toate țările, cu o țintă imediată de reducere la jumătate a numărului de persoane subnutrite, cel târziu până în 2015;
- I. întrucât, în Africa, până la 80% din populație locuiește în zonele rurale și 73% din populația rurală din Africa este formată din mici fermieri care practică o agricultură de subsistență, și al căror trai depinde în mare parte de producția alimentară realizată prin agricultură sau creșterea animalelor;
- J. întrucât agricultura asigură locuri de muncă și mijloace de existență pentru un procent de peste 60% din forța de muncă din țările în curs de dezvoltare și, ca urmare, politicile de dezvoltare rurală sunt esențiale pentru combaterea în mod eficient a sărăciei și a foametei;
- K. întrucât comunitățile rurale sunt expuse unor riscuri deosebit de mari datorită conflictelor, a dezastrelor naturale și a altor catastrofe;
- L. întrucât 70% dintre cele 1,3 miliarde de persoane care trăiesc în sărăcie extremă sunt femei și, în întreaga lume, femeile nu beneficiază de posibilitățile necesare pentru a-și

îmbunătăți condiția economică și socială, precum dreptul de proprietate și succesiune, sau accesul la educație sau la un loc de muncă;

- M. întrucât instituțiile financiare tradiționale tind să nu asigure credite în zonele rurale datorită costurilor ridicate și a riscurilor implicate, precum și datorită inexistenței unor agenții oficiale de cadastru;
  - N. întrucât, în conformitate cu cel de-al doilea raport mondial al Organizației Națiunilor Unite privind dezvoltarea resurselor de apă (2006), 75% din populația Africii trăiește în regiuni secetoase sau semi-secetoase și aproximativ 20% în zone în care au loc anual ample fluctuații climatice;
  - O. întrucât zonele rurale periferice suferă enorm din lipsa unei infrastructuri fizice pentru asigurarea energiei, transportului și telecomunicațiilor și deseori au resurse de apă necorespunzătoare sau nesigure;
  - P. întrucât bolile cauzate de sărăcie, în special HIV/SIDA, tuberculoza (TBC) și malaria, reprezintă o cauză principală și, totodată, o consecință a gravei sărăcii din multe țări africane;
  - Q. întrucât, de-a lungul anilor, ONG-urile europene au stabilit relații de parteneriat cu organizațiile africane reprezentante ale populației din mediul rural, ceea ce a facilitat dialogul și înțelegerea reciprocă cu societatea civilă europeană și a permis acumularea unei experiențe semnificative în domeniul promovării micii agriculturi;
  - R. întrucât, în Rezoluția sa din 6 iulie 2006 privind comerțul echitabil și dezvoltarea¹, Parlamentul a recunoscut rolul comerțului echitabil în îmbunătățirea nivelului de trai al micilor fermieri și producători din țările aflate în curs de dezvoltare, asigurând un model de producție durabil, cu venituri garantate pentru producător;
  - S. întrucât actualul proces de negociere APE este nepotrivit pentru majoritatea țărilor ACP, și în special pentru sectorul agricol din multe țări din Africa;
  - T. întrucât parlamentele, ca actori principali în procesul de dezvoltare, trebuie să fie implicate activ în strategiile și planurile de acțiune care afectează populațiile pe care le reprezintă;
1. salută Comunicarea menționată anterior privind „Dezvoltarea agriculturii africane” și mai ales afirmația conform căreia „agricultura și dezvoltarea rurală sunt de o importanță crucială pentru reducerea sărăciei și stimularea creșterii; confirmă faptul că „pentru a conduce la reducerea sărăciei, creșterea trebuie să aibă loc pe scară largă, să fie orientată spre micii proprietari și să ofere posibilități mai bune de muncă” dar regretă faptul că această afirmație apare doar în documentul de lucru anexat aparținând serviciilor Comisiei și nu apare în textul Comunicării;
  2. salută recunoașterea diferențelor dintre țările africane, întrucât este esențial să se ia în considerare variațiile și deosebirile existente nu numai la nivel regional în Africa, ci și pe

---

¹ Texte adoptate, P6_TA(2006)0320.

plan intern în țările africane;

3. își exprimă asentimentul față de opinia exprimată în documentul de dezbatere din ianuarie 2007, conform căreia: „... (dacă) Africa are o lungă tradiție de intervenții ale statului, deseori costisitoare, în agricultură, care au avut o eficiență diferită, procesele ulterioare de liberalizare nu au fost nici ele complete, convingătoare și/sau reușite”;
4. este de părere că competitivitatea pe piețele regionale și internaționale reprezintă o prioritate; în acest context, subliniază că este important să se acorde sprijin și asistență micilor producători, oferindu-le un acces corespunzător la aceste piețe;
5. subliniază importanța integrării piețelor regionale din Africa și a ridicării treptate a barierelor dintre țările africane, pentru a oferi producătorilor piețe extinse;
6. subliniază rolul important pe care UE ar trebui să-l joace în instituții internaționale precum Organizația Mondială a Comerțului, Fondul Monetar Internațional și Banca Mondială, de a apăra cu tărie dreptul statelor africane de a-și proteja piețele naționale și regionale de pe continentul african de importurile care amenință supraviețuirea producătorilor locali de bunuri agricole de primă necesitate;
7. salută procedura consultării ample pe care Comisia a adoptat-o pentru emiterea Comunicării;
8. speră ca o astfel de abordare să nu rămână un caz izolat ci, dimpotrivă, să fie integrată într-un mecanism care să permită societății civile și instituțiilor democratice din Europa și Africa să participe, așa cum s-a prevăzut în documentul comun al Comisiei și al secretariatului Consiliului „După Lisabona: asigurarea unei bune funcționări a parteneriatului strategic UE-Africa”; solicită Comisiei să pună în mișcare un proces de negociere cu parlamentele și actorii societății civile cu privire la rolurile acestora în aplicarea și monitorizarea strategiei comune UE-Africa;
9. își exprimă profundul regret față de perspectiva participării la Reuniunea la nivel înalt UE-Africa, la Lisabona, în decembrie a persoanei non-grata pe plan internațional Robert Mugabe, a cărui prezență va conduce în mare măsură la discreditarea eforturilor depuse în cadrul reuniunii la nivel înalt cu privire la guvernarea democratică;
10. solicită Uniunii Africane să revizuiască cu atenție sporită angajamentele sale față de valorile exprimate în Carta africană a drepturilor omului și popoarelor, inițiată de predecesorul UA, Organizația pentru Unitate Africană, la care Zimbabwe este, de asemenea, semnatară;
11. subliniază, pe de o parte, importanța promovării unei implicări mai mari a guvernelor, a autorităților locale, dar și a parlamentelor naționale și a celor regionale în procesele de luare a deciziilor în materie de politică agricolă și siguranță alimentară și, pe de altă parte, importanța facilitării participării mai ample a societății civile; în acest context, invită Comisia să sprijine elaborarea și aplicarea politicilor agricole regionale comune, cu participarea deplină a părților interesate;
12. își exprimă îngrijorarea față de lipsa de claritate în ceea ce privește procesul decizional al

Comunicării, atât în interiorul Uniunii Europene cât și în afara acesteia (în privința negocierilor cu guvernele africane); astfel, solicită asigurarea unei transparențe mai mari în negocierile pe care Comisia le desfășoară cu guvernele din Africa, în vederea definirii liniile de cooperare UE-UA în domeniul dezvoltării agriculturii în Africa;

13. subliniază faptul că propunerea de a coopera în principal cu organizațiile continentale și regionale din Africa, în special CUA, NEPAD (Noul Parteneriat pentru dezvoltarea Africii) și REC (Comunitatea economică regională), ar trebui să implice, în egală măsură, mecanisme de includere a grupurilor de interese, a mișcărilor de bază și a societății civile, pentru a le oferi agricultorilor săraci din mediul rural o posibilitate mai mare de a influența procesele politicii într-un mod semnificativ;
14. regretă faptul că problemele asociate cu dezvoltarea mediului rural și siguranța alimentară în Africa sunt doar prezentate pe scurt în strategia comună UE-Africa; speră că acest aspect va fi compensat de mai multă substanță în planul de acțiune prevăzut să însoțească strategia comună;
15. atrage atenția cu privire la necesitatea ca statele membre și Comisia să asigure coordonarea și armonizarea ajutorului pentru dezvoltare într-o măsură mai amplă și, în general, de a îndeplini, fără întârziere, toate celelalte obiective stabilite, ca parte a procesului de creștere a eficienței cooperării europene pentru dezvoltare;
16. evidențiază faptul că este important ca statele membre și Comisia să precizeze modul în care țările beneficiare și societatea civilă vor asigura un control deplin asupra politicilor lor de dezvoltare și să introducă indicatori de performanță care să permită parlamentelor naționale și regionale și societății civile să monitorizeze impactul ajutorului pentru dezvoltare;
17. subliniază importanța negocierilor la nivel european, care ar trebui să includă schimburi de opinii cu consumatorii, producătorii și organizațiile sectoriale, inclusiv din țările în curs de dezvoltare, pentru a garanta că sectoarele agro-industriale și prelucrătoare joacă un rol principal, și nu unul secundar;
18. subliniază necesitatea consolidării unei bioeconomii africane bazate pe cunoaștere și, în consecință, solicită statelor membre să transmită cunoștințele lor din domeniul agronomic cercetătorilor și agricultorilor africani și să pună tehnologia, precum și alte metode inovatoare din sectorul agricol, la dispoziția țărilor africane, pentru a contribui la creșterea competitivității acestora și a valorii adăugate a agriculturii pe continent;
19. subliniază necesitatea respectării drepturilor de proprietate intelectuală în domeniile cercetării și cunoașterii africane; invită Comisia, Consiliul și statele membre să îmbunătățească legislația europeană, astfel încât beneficiile aduse de cunoașterea, uneori din timpuri străvechi, a potențialului plantelor, de exemplu a celui farmaceutic, să se răsfrângă inclusiv asupra celor care le-au descoperit la origine;
20. solicită statelor membre să-și prezinte, anual și cu maximă transparență, angajamentele financiare în favoarea ajutorului pentru dezvoltare și ca sumele alocate inițiativelor care nu au legătură directă cu dezvoltarea (precum reducerea datoriilor) să fie excluse în mod expres din calculul cheltuielilor totale privind ajutorul pentru dezvoltare, care poate fi

clasificat ca ajutor oficial pentru dezvoltare (ODA), în conformitate cu normele Comitetului de asistență pentru dezvoltare al Organizației pentru cooperare și dezvoltare economică (OCDE/DAC); subliniază, în acest sens, faptul că Parlamentul va acorda o atenție deosebită discuțiilor desfășurate pe această temă în cadrul Comitetului de asistență pentru dezvoltare al OCDE;

21. insistă asupra faptului că politicile și programele în materie de ajutor alimentar nu trebuie să împiedice dezvoltarea capacității de producție alimentară națională și locală sau să contribuie la dependență, la dezechilibrarea piețelor naționale și locale, la corupție și la consumul de produse alimentare care dăunează sănătății (OMG);
22. invită organismele internaționale să pună în aplicare politici care, treptat, să ia locul ajutorului alimentar prin promovarea sprijinului acordat agriculturii locale și prin dezvoltarea acesteia; în cazul în care ajutorul alimentar reprezintă unica alternativă, insistă ca prioritatea să fie acordată achizițiilor locale și/sau achizițiilor în zonele adiacente unei țări aflate în dificultate sau în regiune;
23. subliniază importanța creșterii resurselor financiare alocate de către donatori pentru dezvoltarea mediului rural și a siguranței alimentare și subliniază necesitatea includerii de către guvernele africane a sectorului agricol pe lista priorităților lor politice, pentru a putea primi sprijin din partea FED;
24. subliniază că obiectivele generale ale politicilor UE din diferitele domenii ar trebui să fie coerente și insistă pe ideea că politica comercială a UE și politica agricolă comună ar trebui să se înscrie pe aceeași direcție cu politica de dezvoltare a UE; în consecință, subliniază necesitatea ridicării barierelor vamale pentru toate produsele agricole, atât prelucrate, cât și neprelucrate, pentru a permite deschiderea rapidă a pieței europene pentru toate produsele agricole de pe continentul african;
25. invită Uniunea Europeană să stabilească un calendar care să ducă la eliminarea politicilor privind exporturile în domeniul agricol care dăunează companiilor agricole vulnerabile din țările în curs de dezvoltare și să exercite presiuni asupra altor actori internaționali să procedeze la fel;
26. regretă faptul că sprijinul propus în Comunicarea intitulată „Dezvoltarea agriculturii africane”, menționată mai sus, în vederea „facilitării comerțului” este bazat exclusiv pe oportunitățile accesibile prin Acordurile de parteneriat economic (APE); în acest sens, reamintește Comisiei că acordurile respective nu au fost încă semnate și că acestea reprezintă subiectul unor controverse multiple;
27. recunoaște că Acordurile de parteneriat economic pot deveni un instrument important pentru comerțul african și pentru integrarea regională, dar numai cu condiția ca acestea să fie „favorabile dezvoltării”, să permită scutiri și, unde este nevoie, perioade lungi de tranziție pentru ca producătorii și companiile naționale să se adapteze la noile situații ale pieței; solicită amânarea termenului pentru încheierea negocierilor și solicită explorarea unor posibile alternative la acordurile de parteneriat economic (APE) pentru țările care nu doresc să le semneze, și, în orice caz, solicită adoptarea unor măsuri specifice pentru atenuarea impactului APE asupra grupurilor vulnerabile;

28. subliniază necesitatea punerii în aplicare a unor politici care să contracareze importurile de produse agro-alimentare devastatoare care distrug sau dăunează producției locale și care să țină cont de diversitatea geografică, istorică și culturală a țărilor din Africa, valorizând experiența directă și sporind contribuția comunităților indigene și rurale în vederea asigurării unei gestionări durabile a resurselor;
29. regretă faptul că, în Comunicarea menționată mai sus, intitulată „Dezvoltarea agriculturii africane”, piața biocarburanților a fost contopită cu celelalte piețe de nișă, în timp ce extinderea industriei de biocarburanți în dezvoltare ar putea avea, de asemenea, un efect defavorabil asupra rezervelor alimentare, dat fiind faptul că extinderea biomasei ar putea scoate din circuitul agricol pământul, apa și alte resurse; este de acord însă cu importanța susținerii piețelor de produse organice și a unui comerț echitabil și reciproc avantajos;
30. reafirmă necesitatea ca politicile și programele de ajutor pentru dezvoltare să susțină dreptul fiecărui popor în parte de a-și stabili propriile strategii alimentare și de a-și proteja și reglementa producția agricolă națională și piața locală;
31. atrage atenția asupra inconsecvenței Comunicării menționate mai sus, intitulate „Dezvoltarea agriculturii africane”, care pune accentul pe importanța rolului deținut de femei în producția agricolă africană, însă nu le menționează în capitolul privind domeniile de cooperare; subliniază, totuși, că măsurile de dezvoltare agricolă din Africa ar trebui să vizeze, în primul rând, femeile, și că trebuie introduse politici specifice care să garanteze atât accesul la resursele de producție și posibilitatea gestionării lor, în special drepturile funciare, cât și dezvoltarea capacităților, finanțarea microîntreprinderilor, îmbunătățirea condițiilor de trai, bunăstarea alimentară și sanitară, formarea și implicarea mai activă în viața socială și politică;
32. subliniază nevoia sprijinirii creării, organizării și consolidării asociațiilor de agricultori, în special de agricultori femei, la nivel național și regional;
33. subliniază faptul că în Comunicare nu se sesizează un element aparent evident, și anume faptul că ajutorul trebuie să fie orientat în primul rând, ca o prioritate, spre grupurile și zonele mai puțin favorizate (zonele rurale periferice), în care izolarea geografică și constrângerile fizice privind productivitatea agricolă agravează nivelul de sărăcie cronică;
34. reafirmă necesitatea ca țările europene să-și onoreze angajamentul de realizare a unei păci durabile, ca o condiție preliminară pentru siguranța alimentară și, astfel, de a acorda o atenție deosebită promovării păcii; îndeamnă guvernele din sud și din nord să caute soluții pacifiste pentru conflicte și reafirmă necesitatea depunerii de eforturi suplimentare pentru a pune capăt traficului de arme și de mine antipersonal;
35. subliniază importanța, pentru a avea o contribuție eficientă și valabilă la combaterea sărăciei, a promovării instrumentelor de microfinanțare, în special a programelor de micro-credite, ca o componentă esențială a politicilor de dezvoltare economică din sectorul agricol;
36. reafirmă faptul că agricultura trebuie să asigure accesul echitabil al oamenilor săraci din mediul rural la pământului lor și să le asigure controlul asupra acestuia, precum și accesul la apă și resursele necesare de întreținere în mod durabil;

37. solicită să se garanteze la nivel internațional dreptul la apă pentru toți, deoarece resursele de apă reprezintă o utilitate publică care trebuie să fie conservată mai ales pentru generațiile viitoare;
38. solicită guvernelor din Africa să promoveze reforme agrare în țările lor pentru a permite îmbunătățirea accesului populației din mediul rural la pământ și la resursele de producție, mai ales în cazul familiilor de țărani care nu au nici un titlu de proprietate; în acest context, solicită ca planul de acțiune care însoțește strategia comună UE-Africa să acorde prioritate înființării și îmbunătățirii agențiilor de cadastru, precum și consolidării sistemelor juridice, pentru a permite tribunalelor să aplice în mod eficient legislația din domeniul proprietății;
39. atrage încă o dată atenția asupra importanței drepturilor de proprietate asupra terenurilor și recunoaște faptul că titlurile de proprietate permit efectuarea de împrumuturi de bani cu o rată a dobânzii convenabilă, bani care pot fi folosiți ulterior pentru crearea și dezvoltarea întreprinderilor și în consecință, declară că înființarea și/sau îmbunătățirea cadastrelor și asigurarea resurselor necesare pentru cartografierea și intabularea terenurilor, precum și aplicarea de către tribunale a dreptului din domeniul proprietății reprezintă chestiuni prioritare;
40. solicită guvernelor africane să încurajeze o diversificare mai mare a modelelor de producție (pentru a evita, astfel, instituirea sistemelor de monocultură intensivă) și să încurajeze modelele de producție durabile care sunt adaptate mai bine mediilor lor;
41. insistă că producția de biocombustibili prezintă o importanță potențială deosebită pentru agricultura din țările africane, dar că beneficiile pentru mediu depind în mare măsură de tipul de cultură energetică, precum și de energia absorbită pe parcursul întregului lanț de producție, în timp ce beneficiile reale în ceea ce privește reducerea emisiilor de CO₂ trebuie să fie evaluate, și că ar trebui acordată o deosebită atenție evitării producerii unor eventuale daune asupra naturii și mediului, din cauza creșterii necontrolate a producției de biocombustibili;
42. solicită Comisiei și statelor membre să creeze politici de dezvoltare mai eficiente care să permită dezvoltarea unei infrastructuri de bază mai ample care să deservească sectorul agricol (irigațiile, electricitatea, transportul, infrastructura rutieră etc.) și distribuirea mai bună a fondurilor alocate serviciilor publice de bază de acest fel;
43. consideră că micii agricultori ar trebui să aibă acces la informații precise și relevante și că acestea ar trebui să fie diseminate în mod larg în limbile locale, de exemplu prin intermediul posturilor de radio rurale, și subliniază necesitatea dezvoltării unor tehnologii ale informației și comunicării, în vederea reducerii decalajului digital în zonele rurale;
44. insistă asupra necesității punerii în aplicare a unor politici care să sprijine practicile și tehnicile compatibile cu mediul și cu gestionarea resurselor naturale (acestea fiind esențiale pentru o dezvoltare durabilă și armonioasă) și care să asigure întreținerea mai bună a terenurilor agricole și a ecosistemelor agricole, pentru a împiedica orice agravare a proceselor actuale de deșertificare;

45. invită UE să promoveze o integrare mai eficientă a planurilor naționale ale Convenției Organizației Națiunilor Unite pentru combaterea deșertificării (UNCCD) în strategiile de dezvoltare națională a partenerilor din Africa;
46. invită Comisia să instituie o colaborare reală cu Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO) și cu Fondul Internațional pentru Dezvoltare Agricolă (IFAD), pe baza unor avantaje comparative ale acestor instituții în domeniul dezvoltării agricole și rurale;
47. solicită comunității internaționale și guvernelor africane să lanseze un angajament comun privind combaterea pandemiilor HIV/SIDA;
48. sprijină eforturile depuse la nivel național și regional în vederea implicării părților interesate din domeniul rural și a organizațiilor lor reprezentative în procesul de consultare pe marginea unor chestiuni politice care îi vizează în mod direct; constată că întărirea capacităților de promovare a drepturilor populațiilor din mediul rural, orientate spre oameni, este esențială pentru acest proces; subliniază că sprijinirea micilor întreprinzători, a agriculturii familiale, precum și a practicilor agro-ecologice reprezintă o strategie esențială pentru reducerea sărăciei și pentru garantarea securității alimentare;
49. subliniază că utilizarea și exploatarea abuzivă a copiilor în activitățile agricole în Africa sunt practici extrem de răspândite și invită Comisia să sprijine eforturile depuse la nivel internațional, în special de către FAO și de către Organizația Internațională a Muncii, pentru combaterea acestei probleme majore;
50. îndeamnă să se ia măsuri în materie de îmbunătățire a formării pentru ca tinerii să poată efectua studii superioare de știință și tehnologie agricolă, precum și pentru crearea de oportunități de angajare pentru absolvenții de studii în agricultură, scopul principal fiind acela de reducere a migrației din zonele rurale spre cele urbane, și subliniază că această abordare este strâns legată de consolidarea puterilor conferite guvernelor și autorităților locale, pentru ca gestionarea teritorială de către autoritățile locale să poată deveni realitate;
51. solicită ca strategia comună să abordeze principalele cauze ale migrației și să acorde o atenție deosebită problemei migrației valorilor; subliniază că, în timp ce limitarea migrației către UE nu ar trebui considerată o condiție pentru acordarea de ajutor, îndeamnă, cu toate acestea, la o conștientizare mai profundă a pagubelor uriașe cauzate de migrație structurii sociale a Africii și consecințele negative ale acesteia, de a împiedica Africa să-și realizeze pe deplin potențialul de dezvoltare;
52. atrage atenția asupra nevoii de a promova o abordare globală a politicii migrației pe baza principiilor solidarității cu țările din Africa și ale codezvoltării, și solicită dezvoltarea unui parteneriat mai puternic între instituțiile locale și cele din statele membre;
53. susține propunerea Comisiei de a încuraja migrația circulară, pentru a stimula circulația cunoștințelor și a experienței dobândite și susține inițiativele de codezvoltare, în vederea sporirii contribuției aduse de comunitățile migranților la dezvoltarea țărilor proprii de origine;

54. recomandă publicarea de informații corecte privind acțiunile realizate pentru sprijinirea sectorului agricol, dezvoltarea rurală și siguranța alimentară în Africa, pentru a încuraja o mai mare conștientizare și, prin urmare, pentru a crește angajamentul donatorilor;
55. încredințează președintelui sarcina de a transmite prezenta Rezoluție Consiliului, Comisiei, guvernelor și parlamentelor din statele membre, Comisiei Uniunii Africane, Consiliului Executiv al Uniunii Africane, Parlamentului Panafrican, Consiliului de miniștri ACP și Adunării Parlamentare Paritare ACP-UE.

EXPUNERE DE MOTIVE

1. Background

In January 2007 the Commission (DG Development, Unit B2) finalised a discussion document entitled 'Advancing African Agriculture' and it opened a forum for discussions with a number of parties (both within Europe and beyond) for the purpose of incorporating suggestions and proposals into the document and producing a more comprehensive version of the Communication on agriculture in Africa which had previously been announced for the end of 2006.

Parliament's Committee on Development (which is one of the parties involved in the discussions) has sent the Commission a critical contribution which is the product of the views expressed by certain members of that Committee.

In the Communication adopted by the Commission on 24 July 2007 and entitled 'Advancing African Agriculture', some of the points made by the Development Committee and by other parties who were involved in the consultation have been taken into consideration.

The Development Committee welcomes the approach of wide consultation and the methodology adopted and stresses the importance of further improving the collaboration and involvement of civil society and other interested actors. On the other hand, the Communication is not clear on when and in which forum the EU will consult and negotiate the main issues of this approach with the African Union, and it does not foresee any mechanism for monitoring the strategy by parliaments, local authorities, NGOs and CSOs, especially at African level.

Furthermore, a major discrepancy has been found between the content of the Staff Working Document appended to the 24 July 2007 Communication (concerning liberalisation processes, beneficiaries and the role of women – matters over which opinion is divided) and the text of the Communication, in which the content relating to those topics is modified to some extent.

One of the primary roles of development policy is to work with developing countries to cooperate in the achievement of their own development and no sustainable development policy will be successful without participative and inclusive approaches and the involvement of all concerned populations and groups in the definition, implementation and evaluation of this policy.

For that purpose, it is essential to devote time and means to set up a real framework for participation and dialogue of civil society and all different actors involved in the matter.

2. Principles and approaches

According to the most recent data it is clear that achievement of the Millennium Development Objectives is still a long way off.

Africa is still one of the poorest parts of the world but the things which are still most striking are the huge contrasts which characterise the continent: vast natural and human resources on the one hand and, on the other, general backwardness combined in practice with varying levels of development in different fields and areas.

The emerging Joint EU-Africa Strategy put African ownership and achieving the MDGs, as well as the promotion of sustainable development and good governance, as key pillars for developing Africa. Though the EU has recognised the importance of agriculture sector, it is necessary to promote a proper role for agriculture and rural development in the national policies and priorities of developing countries.

The European Consensus on Development has also made the eradication of poverty a priority objective and at the same time it emphasises the importance of more and better aid following key principles such as ownership and partnership, political dialogue and gender equality.

The Cotonou Agreement is an example of global partnership as it incorporates development strategies, trade provisions, political dialogue, human rights and good governance clauses. Referring in particular to the agricultural sector, the support that ACP countries can receive for its improvement need to be inserted as a policy priority by the governments; under the 9th EDF, only 4 out of 79 ACP countries placed agriculture as a priority.

Where public development aid is concerned, Europe's contribution on its own represents 10% but if the Member States' contribution is added in the total amount exceeds half of total world aid. Hence it is the EU's duty not only to increase volume of international aid but also to improve coordination and harmonisation amongst donors and to take on board strategies proposed by its partners in order to ensure that aid is used more effectively and that transfer costs are reduced.

The topics of development and foreign policy will thus be tackled and resolved in a more consistent fashion through the establishment and strengthening of suitable institutions and the search for greater complementarity by means of a participatory role involving parliaments as well.

Coherence begins at the level of the Member States: the objectives of EU development co-operation policy cannot be achieved without a radical improvement of the coherence of the policy for development at national level. Often incoherence at EU level is a reflection of contradictions in Member State positions where specific national or group interests prevail.

Greater attention should also be paid to coherence among different EU policies, in particular with the common agricultural and trade policies.

The current EPA negotiations, for instance, will have an impact on the ability of African countries to increase their tariffs to protect their markets from low prices. This may have negative consequences not only for small farmers and emerging local processing industries. Hence the sole reference to Economic Partnership Agreements in relation to trade-facilitation policies which appears in the Communication does not seem right: the EPA negotiations are not yet concluded and the current disputes should be taken into account. Furthermore, the

intended support applies exclusively to the opportunities afforded by the Economic Partnership Agreements – there is no provision for any alternative.

3. Current challenges

In the developing countries, one person in five (i.e. 850 million individuals) is currently undernourished. Each day in the world over 30 000 people die of hunger and poverty, in most cases children. Poor nutrition results in over six million deaths per year – a figure which greatly exceeds the number of deaths caused by AIDS, malaria and tuberculosis put together. By far the greatest incidents of malnutrition occur in sub-Saharan Africa.

In Africa the number of people affected by poverty has increased dramatically over the last 10 years (by 140 million, i.e. 44% of the total population). Up to 80% of the population lives in rural areas and 73% of that rural population is dependent for sustenance on farming or livestock-rearing. Most of them are women, who make up 52% of Africa's population and help to produce (and to market) between 60 and 80% of all food. Hence devising suitable agricultural policies is obviously essential if an attempt is to be made at achieving the Millennium Development Objectives and targeting such policies at women in particular is equally important.

The real cause of hunger and malnutrition is not to be sought in the scarcity of resources but, rather, in the unfair way in which those resources are administered and redistributed.

Africa is in reality a continent full of contradictions and general statements concerning its situation mask widely differing realities. The areas most affected by poverty – with low levels of school enrolment and political marginalisation – certainly include remote rural areas.

There are a number of reasons for the backwardness of African agriculture. These certainly include European and US agricultural policy which, whilst proclaiming the importance of opening up international markets in the agricultural sector as well, has for years erected protective barriers against agricultural products from the South. Export subsidies and price support have generated huge costs for farming communities and exposed local agricultural businesses in the South to unfair competition. Rural incomes are depressed and securing investment has become increasingly difficult, the result of which being a rural exodus towards the cities. The group of countries with the lowest incomes currently spend half of their trade revenue on imported food stuffs – a proportion which has doubled in the last 30 years.

The burden of foreign debt in the developing countries has deprived them of resources which could have been used to fund agricultural-development policies. Hence increasing the availability of food is closely linked to the cancellation of foreign debt and the abolition of European and US policies which are damaging to developing countries.

Conflicts are amongst the main causes of food insecurity and disasters, since they disrupt the normal process of producing, supplying and distributing food. They require country people to leave their land in order to become soldiers and they cause people to become refugees, either internal or external (living in refugee camps in neighbouring countries).

Wars and conflicts often occur in just the areas which are already affected by hunger and food insecurity, in remote areas and in border regions.

Even more serious and tragic are anti-personnel mines, which are responsible not only for the deaths of millions of people but also for the loss of thousands of hectares of land planted with mines and thus rendered useless for agricultural purposes.

In the Communication there are no references to the urgent need for conflicts to be resolved as a necessary pre-condition for development.

These days the autonomy and the security of food systems in many developing countries are seriously threatened by the agreements on intellectual-property rights which have been negotiated within the World Trade Organisation (WTO) and by the influence which certain trans-national biotechnology companies exert on communities in the South. The large-scale commercial use of 'patented' foodstuffs by major multinationals is detrimental to small-scale local producers and to rural families, which are deprived of sources of support and income that were hitherto available free of charge.

All of this is compounded by the burden of inappropriate national policies. In many African countries, public expenditure on agriculture amounts to less than 10% of the national budget. Investment in education and in government-provided technical assistance in rural areas is also inadequate. Public policies have proved ineffective, in particular the incentives offered in order to combat migration from the countryside to the cities - one of the reasons being the poor prospects of employment in the agricultural sector. The lack of fair access to resources such as land and water, the deterioration of those natural resources, the lack of market access and the low level of investment in agricultural research and associated services have also caused a decline in small farmers' productivity.

4. Proposals

Agriculture is a sector which is more capable than others of generating growth which will help the most disadvantaged sections of the population, thereby making a tangible contribution to the achievement of the first Millennium Development Objective.

However, there are a number of conditions which must be fulfilled if this is to be brought about: agricultural-development strategy must be directed towards supporting small farmers and multifunctional family agriculture, towards sustainable agriculture which will successfully combat the increasingly worrying phenomenon of desertification, and towards the protection and the strengthening of local, regional and national markets, to which farmers should at the same time be granted access.

Food sovereignty means reaffirming the right to a food supply based on small- and medium-scale production which takes into account local crops and the variety of traditional methods employed in farming, livestock-rearing, fishing, marketing and the management of rural areas, in which women play a fundamental role.

Concerning the Communication, greater emphasis should be given to some critical cross-cutting issues which play an important role in each area as they can represent a concrete impediment to African agricultural development. This is the case of the role of women as the dominant agricultural producers in many parts of Africa and the consequent adequate targeting of attention on their particular needs, namely access to and control of productive resources.

The economic involvement of women is essential to their freedom and emancipation and to the development of society. For this reason, women must be given access to resources. Ensuring that they and their families are healthy and have enough to eat and educating them as well as their children changes their circumstances and also that of their community, where women will become involved in social and political affairs as well.

Microcredit is a very important means of combating poverty: microfinance may help to underpin rural-development programmes by drawing on the experience and the cooperation of local financial institutions which specialise in assisting vulnerable groups.

Another determining factor is the land issue. In many developing countries, land is an asset which is in the hands of very few people. Rural families often have no property title and are required to work on leased land and/or on landowners' estates. For this reason, support must be provided for agricultural-reform processes which will enable country dwellers to acquire land.

The problem of desertification is directly related to the tragedy of hunger. Donor countries and local governments must act in order to improve water supplies and combat soil impoverishment.

Water resources should be properly controlled and allocated more equitably in order to ensure that the handful of people who manage those resources are unable to profit from them. The scarcity and poor quality of water in Africa are detrimental both to food security and to human health.

The lack of basic infrastructure, public works and services hampers sustainable development, economic growth and both human and social development within Africa. In the agricultural sector there is no possibility of stable growth unless there is a sound network of water, energy and transport infrastructure.

Donors must ensure that funds allocated to infrastructure are better allocated, whilst governments and local communities must be involved to a greater extent in the growth process.

A controversial issue is that of food aid, which often does not arrive in time, does not reach the people in greatest need, discourages local production or is related to the food surpluses produced in the North. Sometimes food is sent which past its sell-by date or which contains GMOs.

Some donor countries use food aid as a political weapon by granting it to countries which prove compliant and which toe their political line. Pursuant to the 1996 Rome Declaration, the

signatory states are required to abide by the following provision: 'Food should not be used as an instrument for political and economic pressure'.

Finally, the Communication fails to emphasise the importance of combating HIV/AIDS; this would also avoid the decimation of the age groups with the best potential for progressing technologically, namely young people, as improving the educational level of rural people is a critical precondition for filling the African technology gap.

Health and agriculture are closely linked: good health affects agriculture by increasing people's capacity in rural areas to work and produce to earn a decent livelihood. HIV/AIDS in particular affects the most productive working age groups, is most destructive at the community level, and has major implications for food security in Sub-Saharan Africa.

Furthermore, the specific needs of young farmers and future leaders of the rural communities, mainly in terms of strategies to retain them in rural areas are not sufficiently stressed by the Communication: young people have an integral part to play in Africa's socio-economic development and for that reason it is essential to enhance the interest of young people in agriculture and also to reduce migratory flows from rural areas.

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE

Data adoptării	5.11.2007
Rezultatul votului final	+: 13 -: 0:
Membri titulari prezenți la votul final	Margrete Auken, Thijs Berman, Josep Borrell Fontelles, Danutė Budreikaitė, Nirj Deva, Alain Hutchinson, Maria Martens, Luisa Morgantini, Pierre Schapira, Frithjof Schmidt
Membri supleanți prezenți la votul final	John Bowis, Manolis Mavrommatis, Anders Wijkman
Membri supleanți [articolul 178 alineatul (2)] prezenți la votul final	